

A Hajnal

Krisztus jelenlétének hírnöke

A Hajnal magazine

február 2025

Tartalomjegyzék

SZAKCIKK.....2

*A halottakért való megkeresztelkedés dicsőséges
eredményei2*

BIBLIAI TANULMÁNYOK21

Helyesen imádkozni..... 21

Keresztelő János..... 25

A gazdag fiatalember..... 29

A példabeszéd a juhokról és a kecskékről..... 33

Nézd meg a Bibliádban a szentírási idézeteket!

A halottakért való megkeresztelkedés dicsőséges eredményei

***"Ahogyan mindenki meghal, mert mindannyian
Ádámhoz tartozunk, úgy mindenki, aki
Krisztushoz tartozik, új életet kap."***

1 Korinthus 15:22

Kevesen tagadják, hogy az egész emberi faj vagy halott, vagy haldoklik. Pál apostol a nyitó versünkben elmagyarázza, hogy ez az első emberrel, Ádámmal kezdődött. Ennek oka az volt, hogy Ádám nem engedelmeskedett az isteni törvénynek. (1Mózes 2:16-17; 3:17-19). Lényegében az 1. Korinthusi levél egész 15. fejezete azt a bizonyosságot mutatja be, hogy a halottaknak lehetőségük lesz a feltámadás révén az élet teljes helyreállítására.

Pál elmagyarázza, miért van ez így: "ahogyan a halál egy ember (Ádám) által jött a világba, úgy most a feltámadás a halottak közül egy másik ember által

kezdődött." (Krisztus Jézus) (21. vers). Itt emlékeztetnek minket arra, hogy az ember Krisztus Jézus volt az, aki megváltotta a világot a haláltól, ami összhangban van Jézus saját szavaival, amikor azt mondta, hogy a testét adja "az én testemet, amelyet a világ életéért adok". János 6:51

Az apostol a "váltságdíj" szót használta, hogy leírja Isten tervének ezt a vonását, amely az embernek a halálos ítéletből való megmentésére irányul. Ezt írta: "Ez jó és tetszik Istennek, a mi Megváltónknak, aki azt akarja, hogy mindenki üdvözljön és megértse az igazságot. Mert egy az Isten és egy a Közvetítő, aki kibékítheti Istent és az emberiséget az ember Krisztus Jézus által. Ő azért adta az életét, hogy megvásárolja a szabadságot mindenki számára". 1 Timóteus 2:3-6

Az Újszövetségben a görög szó, amelyet "váltságdíj"-nak fordítanak, "megfelelő árat", "megváltási árat" jelent. Az ember Krisztus Jézus, aki a Szentírás szerint "szent, ártatlan, szeplőtelen, a bűnösöktől elkülönített" volt, megfelelt a tökéletes embernek, Ádámnak, aki az isteni képmásra lett teremtve. (Zsidókhöz írt levél 7:26; 1Mózes 1:26-27). Ádám volt az, aki az isteni törvény áthágásával a halált hozta magára és egész utódaira. A tökéletes

ember, Jézus, áldozati halálban adta oda magát, és ezzel az árral megfelelt. Ez az áldozat megváltást hozott Ádámnak, és így a mindazoknak, akik tőle származtak - az egész emberi nemnek. Ez a "váltságdíj mindenkiért", ahogy Pál leírta, megnyitotta az utat mindenki számára, hogy visszatérjen az életbe.

Pál egy másik helyen írta: "Mert a bűn zsoldja a halál, de Isten ingyen ajándéka az örök élet Krisztus Jézus, a mi Urunk által." (Róma 6:23). Hasonló gondolatot fejez ki a János 3:16-17: "Mert így szerette Isten a világot: egyszülött Fiát adta, hogy mindenki, aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Isten nem azért küldte Fiát a világba, hogy megítélje a világot, hanem hogy általa üdvözítse a világot".

Jézus továbbá kifejtette: "Nincs ítélet senki ellen, aki hisz benne. De aki nem hisz benne, az már elítéltetett, mert nem hitt Isten egyszülött Fiában." (János 3:18). Ezekből a szövegekből kiderül, hogy az egész világ az öröklöttség miatt halálra van ítéelve, és hogy Krisztus által megtörtént a felszabadulás ebből a kárhozatból és a tökéletes életre való helyreállítás lehetősége. Ez a helyreállítás azonban

az egyén hitétől és elfogadásától függ, akinek ez a szeretetteljes gondviselés megadatott.

Ebben a jelen időben azok, akik Isten kegyelmének e rendelkezését megismerve elfogadják azt az engedelmesség és az isteni akarat teljes teljesítése iránti teljes odaadás feltételei mellett, azt mondják, hogy "megigazultak", Isten előtt igaznak számítanak. Pál írja: "Mivel tehát Isten előtt a hit által igazzá lettünk, békességünk van Istennel azáltal, amit Jézus Krisztus, a mi Urunk tett értünk". (Róma 5:1). Azok, akik nem teljes hittel jöttek Krisztushoz, amit életük teljes odaadása támogat, hogy Jézus nyomdokaiba lépve teljesítsék Isten akaratát, jelenleg nem élvezik ezt a "békességet Istennel". Ezek még mindig elidegenedtek tőle a bűn miatt - még mindig halálra ítélve vannak.

A halálból való megváltásnak nincs más útja, mint Krisztuson keresztül. Jézusról szólva Péter azt mondta: "Senki másban nincs üdvösség! Isten nem adott más nevet az ég alatt, amely által üdvözlünk kellene". (ApCsel 4:12). Azért nincs más megváltás a halálból, mint Jézuson keresztül, mert ő az egyetlen, aki tökéletes emberi vérét kiontotta a bűnnel átkozott és haldokló fajért. A kiontott vér a Szentírásban a kiöntött élet szimbóluma, és Jézus

"kiöntötte lelkét a halálba", hogy Ádámnak és minden utódjának lehetősége legyen az életre. Ézsaiás 53:12

Amikor hittel elfogadjuk Krisztus kiontott vérének rendelkezéseit, és átadjuk magunkat az isteni akaratnak, rájövünk, hogy többről van szó, mint pusztán hitről. Pál írja: "Mert nemcsak az a kiváltság adatott nektek, hogy bízhattok Krisztusban, hanem az is, hogy szenvedjétek érte". (Filippi 1:29). Számos szentírási részlet utal arra, hogy a keresztények kiváltsága, hogy Jézussal együtt szenvedjenek. A Timóteushoz írt levelében Pál ezt írja: "Ez egy megbízható beszéd: Ha vele együtt meghalunk, vele együtt élünk is. Ha megpróbáltatásokat viselünk el, vele együtt fogunk uralkodni. Ha megtagadjuk őt, ő is megtagad minket". 2 Timóteus 2:11-12

A halottakért

Pál az isteni akaratnak ezt a minden hívőre vonatkozó aspektusát a halottak feltámadásáról szóló beszédével kapcsolatban említi. A korinthusi gyülekezetben nyilvánvalóan voltak olyanok, akik nem hittek Jézus feltámadásában. Rámutat, hogy ha Krisztus nem támadt fel a halálból, akkor nincs remény arra, hogy a halottak közül bárki is visszatér

az életbe. Ezzel szemben megmutatja, hogy nemcsak Jézus támadt fel a halottak közül, hanem általa mindenki, feltámad a halottak közül, és lehetősége lesz arra, hogy tökéletes életre térjen vissza. 1 Korinthus 15:12-22

Az apostol világosan megmutatja, hogy ez Krisztus uralkodása által fog megvalósulni, és hogy addig fog uralkodni, amíg minden ellenség a lába alá nem kerül. Még maga a halál is el fog pusztulni. Amikor ez a dicsőséges mű befejeződik, Krisztus királysága átkerül az Atyához, hogy "mindenütt és mindenek felett teljességgel uralkodjék". 1 Korinthus 15:24-28

Ehhez Pál ezeket a szavakat fűzi hozzá: "És mi magunk miért kockáztatnánk életünket óráról órára? Mert esküszöm, kedves testvéreim, hogy mindennap szembenézek a halállal. Ez éppoly bizonyos, mint büszkeségem arra, amit Krisztus Jézus, a mi Urunk tett bennetek. És mi értelme volt a vadállatokkal - az efezusiakkal - harcolni, ha nem lesz feltámadás a halottak közül? És ha nincs feltámadás: Lakomázzunk és igyunk, mert holnap meghalunk!" 29-32. versek.

Itt arra emlékeztetnek bennünket, hogy a Krisztusban hívők - azok, akik jelenleg valóban az ő

nyomdokain járnak - vele együtt szenvednek és halnak meg. Ez - magyarázza Pál - az emberiség "halott" világa nevében történik, jelezve, hogy a halottak valamilyen módon hasznot húznak a Jézus követőinek szenvedéséből és halálából. Ez valóban az egyik fontos jellemzője Isten nagyszerű tervének, hogy életet adjon az emberiség világának. A Szentírás többféleképpen is felhívja erre a figyelmünket. Az egyik ilyen az az ígélet, amelyet Isten Ábrahámnak tett, hogy az ő magva által a föld minden családja megáldatik. 1Mózes 12:3; 22:18

Pál Ábrahámnak ezt a megígért magvát Jézussal azonosítja, és hozzáteszi: "És mindazok, akik a kerestségben egyesültek Krisztussal, Krisztust öltötték magukra... És most, hogy Krisztushoz tartoztok, Ábrahám igazi gyermekei vagytok. Az ő örökösei vagytok, és Isten Ábrahámnak tett ígérete a tiétek". (Galata 3:16-27-29). Itt nyilvánvaló, hogy akik megkeresztelkedtek Krisztusra, és akik hűségesek, azok vele együtt öröklik a föld minden családjának megáldására vonatkozó ígéretet. Mivel ezek a "földi családok", amelyeket meg kell áldani, vagy halottak, vagy haldoklók, logikus úgy gondolni azokra, akik megkeresztelkednek Jézus Krisztusra, hogy jelképesen szólva "megkeresztelkednek a

halottakért". E keresztség által bizonyulnak méltónak és készülnek fel arra a nagy jövőbeli munkára, hogy megáldják a föld minden családját.

A keresztség további magyarázata

A Szentírásban a keresztyének számára engedélyezett vízbe merítés csupán szimbóluma vagy képe az igazi keresztségnek, amely nem a vízbe, hanem Krisztusba, pontosabban az ő halálába való bemerítkezés. Pál azt állítja: "Vagy elfelejtettétek, hogy amikor Krisztus Jézussal egyesültünk a keresztségben, akkor az ő halálában is egyesültünk vele? ... Mivel vele egyesültünk az ő halálában, mi is úgy fogunk feltámadni az életre, ahogy ő volt". Róma 6:3,5

Mi volt Jézus halálának "hasonlatossága"? Az apostol tovább magyarázza: "Amikor meghalt, egyszer meghalt, hogy megtörje a bűn hatalmát... Így ti is tekintsétek magatokat halottnak a bűn hatalmának". (10-11. versek). Jézus soha nem volt bűnös. Az ő "bűnre való halála" tehát áldozati halál volt a bűnnel átkozott emberiség világa nevében. A mi vele együtt a keresztség által a halálba ültetésünk is áldozati halál. Pál írta: "Könyörgöm nektek, hogy adjátok oda testeteket Istennek mindazért, amit

értetek tett. Legyenek élő és szent áldozatok - olyanok, amelyeket ő elfogadhatónak talál. Ez az igazi módja annak, hogy imádjátok őt". Róma 12:1

Az áldozati halálba való megkeresztelkedésére utalva Jézus azt mondta: "De nekem még egy keresztségen kell átesnem, és micsoda kényszer alatt vagyok, amíg az be nem fejeződik!". (Lukács 12:50). Az itt "befejezettnek" fordított görög szónak az a jelentése, hogy kényszerítve vagy elfoglalva van. Urunk nyilvánvalóan szolgálatának utolsó óráira utal, amikor letartóztatják és megölik. Így az ő keresztsége szó szerinti értelemben "halálra való keresztség" volt.

Amikor két tanítványa azt kérte, hogy az egyik a jobb, a másik a bal kezén ülhessen az ő országában, Jézus azt mondta nekik: "Jézus azt mondta: "Nem tudjátok, hogy mit kérdeztek. Tudjátok-e inni azt a poharat, amelyet én iszom, vagy megkeresztelkedni azzal a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedtem?" - Márk 10:35-38.

Ez a két tanítvány azt mondta, hogy ők is át tudnák élni azokat az élményeket, amelyekre Jézus utalt, ezért azt mondta: "Azt a poharat iszátok, amit én iszom, és azzal a keresztséggel keresztelkedtek

meg, amivel én megkeresztelkedtem". (39. vers). A keresztelés szó azt jelenti, hogy "eltemetni", és ezekben a különböző szövegekben az akaratunknak Isten akaratába való eltemetésére utal. Isten akarata volt, hogy Jézus áldozatos halált haljon a világ bűneiért, így a Mester akaratának mennyei Atyja akaratába való betemetése egyben a halálba való megkeresztelkedését is jelentette. Hasonlóképpen Isten akarata, hogy Jézus tanítványai kövessék Mesterüket a halálba, hogy megkeresztelkedjenek az ő keresztségével, amit Pál úgy magyaráz, hogy az a halálba való keresztség.

Jézus áldozati halála biztosította az ádám faj halálos ítéletének eltörlését; ehhez nincs szükség más áldozatra. A kárhozattól megszabadult világnak azonban felvilágosításra van szüksége Krisztus áldozatos munkájáról. Ezen túlmenően az emberiséget ki kell emelni a szellemi és erkölcsi lezüllettségéből, és meg kell tisztítani a bűn minden elhúzódó következményétől, hogy az Ádám elvesztett tökéletesség helyreálljon. Jézus hűséges követőinek, akiket az ő halálának hasonlatosságára ültettek össze, részt kell venniük a megvilágosodás és a helyreállítás e munkájában.

A világ kibékítése

A megbékélés a különbségek, ellentmondások vagy konfliktusok rendezésének vagy feloldásának folyamata, amelynek célja, hogy két vagy több fél ismét egymás kegyeibe férközhessen. Pál az emberiség Istennel való megbékéléséről ír: "Mindez pedig Isten ajándéka, aki Krisztus által visszahozott minket önmagához. És Isten nekünk adta ezt a feladatot, hogy az embereket kibékítsük vele. Mert Isten Krisztusban volt, aki megbékéltette magával a világot, és nem számítja többé az emberek bűneit ellenük. És nekünk adta a megbékélésnek ezt a csodálatos üzenetét." 2 Korinthus 5:18-20

Ebből a szakaszból kitűnik, hogy a Mester áldozatos követői vele együtt vesznek részt "a megbékélés e csodálatos üzenetében". az emberiség világának Istennel való megbékélésének munkájában. Ez a munka Istentől, az elveszett faj üdvösségtervének nagy Szerzőjétől ered. Az ő terve Jézuson keresztül valósult meg: "Isten Krisztusban kibékítette a világot önmagával". Ezután mi, Krisztus követői, mint Krisztus képviselői kerülünk a képbe a megbékélés munkájában, amelyről ő gondoskodott. Nekünk adatott, vagy "ránk bízta" a "megbékélés igéjét".

A 21. vers így szól: A 21. vers így szól: "Mert Isten Krisztust, aki sohasem vétkezett, áldozattá tette a mi bűneinkért, hogy Krisztus által helyreálljon a kapcsolatunk Istennel." (2Korinthus 5:21). Itt van annak az alapnak a magyarázata, amely alapján minket, akik örökségünkönél fogva a bűnnel átkozott és haldokló faj tagjai vagyunk, Isten felhasználhat a kiengesztelődés művében. Ez azért van, mert Krisztus mindenekelőtt gondoskodott a mi megbékélésünkről, és ennek a rendelkezésnek az elfogadásával mi "Krisztus által Istennel egyenlővé válunk". Semmit sem adunk hozzá annak a vérnek az értékéhez, amely által megbékéltünk, de e vér ereje a mi megbékélésünket eredményezi, és Isten igaznak tekint minket, és megadja nekünk azt a kiváltságot, hogy Krisztussal együtt részt vehessünk a másokért való megbékélés művében.

Pál a 6. fejezet első versében folytatja: "Arra kérünk benneteket, hogy ne fogadjátok el hiába Isten kegyelmét." Milyen csodálatos Isten kegyelme, amelyet az apostol arra buzdít, hogy ne fogadjuk el hiába! Ez a kiváltság, hogy vele együtt munkások vagyunk, olyan munka, amely Isten üdvösségtervének két korszakát öleli fel - a jelenlegi evangéliumi vagy keresztyén korszakot és az eljövendő messiási korszakot. Krisztus megbízta

követőit, hogy menjenek el az egész világba, és hirdessék az evangéliumot (görögül: jó üzenetet) a kiengesztelődés igéje által. (Máté 24:14; ApCsel 1:8). Ez a munka áldozatot követel, életünk feláldozását az Úr szolgálatára. Ezzel jár a Krisztussal való halálba keresztkedésünk, a vele való szenvedésünk és halálunk.

Ezután, amint láttuk, a közelgő messiási korszak munkája, amikor Krisztus testének minden tagja összegyűlt és felkészült, az lesz, hogy az emberiség többi részét kibékítse és helyreállítsa az életre. Pál írta: "A oldalon kegyelmem idején meghallgattalak titeket, és az üdvösség napján megsegítettelek titeket". 2 Korinthus 6:2

Az "üdvösség napján" kifejezés nem az egyének életére vonatkozik, hanem Isten tervének egy olyan időszakára - a jelenlegi evangéliumi korszakra -, amikor a Mennyei Atya elfogadja népe áldozatát, és szerepet szán nekik a tervében, mint vele együtt munkálkodóknak. Ebben a szövegben Pál részben az Ézsaiás 49:8-9-et idézi: "Ézt mondja az Úr: "Éppen a megfelelő időben válaszolok nektek. Az üdvösség napján megsegítelek benneteket. Megvédelek és odaadlak a népnek, mint a velük

kötött szövetségemet. Általad állítom helyre Izrael földjét, és újra a saját népéhez rendelem. Azt mondom majd a foglyoknak: "Jöjjetek ki a szabadságba", és a sötétségben lévőeknek: "Jöjjetek a világosságra". Az én juhaim lesznek, akik zöld legelőkön és olyan hegyeken legelnek majd, amelyek korábban kopárak voltak."

Mennyei és földi üdvösség

A jelen időkben azok, akik hit által részesülnek az Isten által Krisztus által számukra biztosított életben, ha hűségesek a halálig, dicsőségre, tisztességre és halhatatlanságra lesznek felmagasztaltatva. (Róma 2:7). A Zsidókhoz írt levél 3:1 úgy beszél róluk, mint "a mennybe elhívottakról". A 2Péter 1:4-ben úgy írnak róluk, mint akik ígéreteket kaptak, amelyek által részeseivé válhatnak az "isteni természetnek", ami Isten természetét jelenti. A Róma 5:2-ben ezeket úgy ábrázolják, mint akik örülnek "az Isten dicsőségében való részesedés várakozásának".

Az isteni természet nemcsak halhatatlanság, hanem az élet forrása is. Ezért van az, hogy a fent idézett Ézsaiás 49:8-9-ben azok, akikre úgy hivatkoznak, mint akiket Isten minden megpróbáltatáson keresztül megőrzött, miközben Krisztussal együtt szenvednek

a halálba való keresztségben, úgy vannak ábrázolva, mint akik azt mondják a foglyoknak: "Menjetek ki", és azoknak, akik a sötétségben vannak: "Mutassátok meg magatokat". Ők a "foglyok", az emberiség hatalmas maradék része, mind a halottak, mind az élők, akik Krisztus és hűséges követői által kerülnek ki az ádami halál rabságából. Ezek azonban nem az isteni természetre lesznek felmagasztaltak, mint az egyház, hanem "az elhagyott örökségek öröklésére" kerülnek elő.

Ez a földi élet öröksége és a föld feletti uralom, amely Ádámnak adatott, de amelyet a bűn miatt elvesztett. A földi életnek ezt az örökségét Krisztus vére vásárolta meg, és az egyház vele együtt vissza fogja adni ezt az örökséget mindazoknak, akik engedelmeskednek a áldás ezeréves országának törvényeinek, amely alatt a halottak, akikért most kereszttelkednek meg az igaz keresztények, megvilágosodnak, és lehetőséget kapnak arra, hogy visszatérjenek az emberi élet tökéletességéhez.

Milyen hálások vagyunk, hogy szerető és örökkévaló Istenünk mindig is segítségére volt áldozatkész népének az egész "üdvösség napja" alatt, amely, úgy hisszük, most már a végéhez közeledik!

Örülünk, hogy Krisztus vérének érdeme által Mennyei Atyánk elfogadja népe áldozatait, és lehetővé teszi az iránta való hűségük próbáját, várva végső, isteni természetbe való felmagasztalásukat.

Amint láttuk, az Úr még a halálkereszttségük ideje alatt is munkatársként használta őket az ő nagy üdvösségtervében. Őket a következő korszakban is a megbékélés szolgálaként fogja használni, mert a megbékélés és a helyreállítás üzenetét fogják közvetíteni az egész emberiségnek, míg végül az Úrnak ez az ismerete betölti majd a földet, "mint a víz a tengert". Ézsaiás 11:9; Habakuk 2:14.

Az egyházon keresztül, Krisztus követeként és a kiengesztelődés igéjét használva, a Jézus által nyújtott "mindenkiért való váltságdíj" ismerete a kellő időben "tanúságot tesz", vagyis mindenki számára ismertté válik. 1 Timóteus 2:3-6

A menyasszony

A Biblia szimbolikus nyelven beszél a hívő egyház egészéről - mindazokról, akik a jelenlegi evangéliumi korszakban Jézus halálának hasonlatosságára együtt vannak elültetve - mint Krisztus "menyasszonyáról". A Jelenések 19:7-ben Jézust

"Báránként" említik, a megváltás áldozati jellege miatt. Ezt olvassuk: "Örvendezzünk és örvendezzünk, és adjunk neki tiszteletet, mert eljött a Bárány menyegzője, és a felesége elkészítette magát".

Ez a mostani "felkészülés" azoknak, akik Jézussal egyesülnek majd a dicsőségben, és osztoznak vele az emberiség helyreállításában a messiási korszakban, sok áldozattal és szenvedéssel járt. Jézus saját szolgálata túlnyomórészt áldozatos volt, amely halálával végződött. A Szentírás arra buzdít bennünket, hogy legyünk olyanok, mint ő, jelképesen temessük el magunkat vele együtt a keresztség által a halálba.

A leendő menyasszony díszítése amellet, hogy önzetlen szeretet, amely másokért való áldozathozatalhoz vezet, a az alázat és az engedelmesség díszítése is Isten akaratának teljesítésében. Valójában a Szentlélek összes gyümölcsének és kegyelmének gazdag kombinációja. (Galata 5:22-23; 2Péter 1:5-7). Csak akkor kerülhet sor a Bárány és menyasszonya házasságára, amikor Krisztus leendő menyasszonyának minden egyes leendő tagja így

"gyönyörűen felöltözik férjéhez", és az egészet az "első feltámadásban" hozza létre. Jelenések 21:2; 20:6

Akkor teljesedik be a Jelenések 22:17, mert addig nem lesz teljes a menyasszonyi osztály. A szöveg így szól: "A Lélek és a menyasszony azt mondja: "Jöjjetek"." Mindenki, aki ezt hallja, mondja: "Jöjjetek". Jöjjön mindenki, aki szomjazik. Mindenki, aki vágyik, igyék ingyen az élet vizéből." Arról értesülünk, hogy a "Lélek", Isten szent ereje és befolyása, amely Fián, Jézus Krisztuson keresztül nyilvánul meg, és a "menyasszony", a hívő egyház képezi majd azt az eszközt, amellyel az emberiséget meghívják, hogy részesüljön az "élet vizéből". Így ismét feltárul az az egyedülálló helyzet, amelyet az üdvösség tervében azok foglalnak el, akik Jézus halálának hasonlatosságára együtt vannak elültetve.

Nem csoda, hogy Pál rámutat, milyen hiábavaló lenne a keresztény szenvedés és halál, milyen értelmetlen a halottakért való keresztségünk, ha nem lesz halottak feltámadása! Mi azonban tudjuk, hogy lesz halottak feltámadása, mert Krisztus, "az első gyümölcs", már feltámadt a halálból és felmagasztaltatott a mennyei dicsőségbe. (1Korinthus 15:23). Az "első feltámadás" mindazokat

felöleli majd, akik vele együtt szenvedtek és haltak meg, hogy vele együtt éljenek és uralkodjanak, de ez a dicsőséges reménység csak a "mindhalálig" tartó hűség által valósulhat meg. Jelenések 2:10

Örülünk annak a bizonyosságnak, hogy isteni segítségben részesülnek azok, akik életüket áldozatul adják. A hűség egyik legnagyobb ösztönzője a Szentírás ígérete, hogy a mi "halottakért" való megkeresztelkedésünk a mostani világban az ő végső hasznukra fog gyarapodni Isten tervében a következő korszakban. Ha hűségesek vagyunk, akkor részt veszünk abban a nagy jövőbeli munkában, amely a halott világot életre kelti, megvilágosítja, kiengeszteli őket Istennel, és lehetőséget ad nekik az örök életre. Milyen dicsőséges végkifejletet ígér Isten Igéje!

Helyesen imádkozni

**Kulcsvers: "Imádkozzatok így: Így imádkozzatok: Mennyei Atyánk, a te neved maradjon szent."
Máté 6:9**

**Válogatott Szentírás:
Máté 6:5-15**

Miután Jézus befejezte "imádkozását egy bizonyos helyen", az egyik tanítvány megkérdezte: "Uram, taníts minket imádkozni". (Lukács 11:1-4). Nem szabad azt feltételeznünk, hogy ez a tanítvány még soha nem imádkozott, amikor ezt a kérdést feltette. Úgy tűnik azonban, hogy a tanítványok felismerték, hogy nemcsak Jézus tanításai különböznek jelentősen az írástudók és farizeusok tanításaitól különböző pontokon, hanem az imádkozás módja is más. Ezért szerették volna megkapni az imádságra vonatkozó útmutatásait.

Jézus imára vonatkozó leckéjét Lukács és Máté evangéliumában olvashatjuk. (Lukács 11:1-13; Máté 6:5-15). Nem úgy kell értenünk, hogy Jézus szó szerint meg akarta ismételni a szavait, amikor imádkozik, hanem azt mondta: "Így kell imádkoznotok". Más szóval, Jézus nem a pontos szavakat adta meg nekünk, hanem általános példát adott imáink stílusára és tartalmára - egyszerű, rövid, közvetlen, rendezett és tisztelettudó. Ezért kerüljük el, hogy minden imában ugyanazokat a formális szavakat ismételjük, vagy azt gondoljuk, hogy egy hosszú ima elmondásával lenyűgözzük a hallgatóságot, vagy valahogy elfogadhatóbbak leszünk Mennyei Atyánk számára. Máté 6:7

"Mennyei Atyánk." (9. vers). A "Mi Atyánk" kifejezés új lehetett a zsidók számára, hiszen ők a "szolgák" népe voltak. (Ezsdrás 5:11; "Térd-hau-my-yah" 1:6). Az Újszövetségben azonban az apostol azt mondja azokról a zsidókról, akik elfogadták Jézust, hogy "nekik hatalmat (görögül: kiváltságot) adott, hogy Isten fiaivá legyenek". (János 1:12). "szenteltessék meg a te neved" Isten jóságának és nagyságának tiszteletteljes imádatát és megbecsülését fejezi ki. Imádságunkban első gondolatunknak Istenre kell

irányulnia, nem pedig önmagunkra vagy másokra, akik számunkra drágák.

"Jöjjön el hamarosan a te országod." (Máté 6:10). Imádkoznunk kell azért, hogy hamarosan eljőjjön Isten országa, amely megígérte, hogy megáldja az egész emberiséget, és a örök megoldás lesz a jelenlegi világ minden problémájára, bajára és rosszára. Ez az országgal kapcsolatos reménység segít átvészelni a mai megpróbáltatásokat és nehézségeket, miközben a mindenkit megáldó idő kilátását szemléljük.

"Legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is." Ki kell fejeznünk bizalmunkat abban, hogy Isten beteljesíti a sok ígérteit. "Add meg nekünk ma a szükséges táplálékot". (11. vers). El kell ismernünk, hogy folyamatosan függünk Istentől, elfogadva gondviselését és irányítását mindennapi életünkben, mind a lelki, mind a világi dolgok tekintetében.

"Bocsásd meg a mi bűneinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek". (12. vers). Gyakran elmaradunk Isten tökéletes mércéjétől, ezért imádságban kell kifejeznünk, hogy szükségünk van az ő könyörületére és irgalmára, és Megváltónk

érdemei által bocsánatot kérünk, valamint kifejeznünk a változás iránti vágyunkat. Arra is kérünk kell Mennyei Atyánkat, hogy segítsen nekünk irgalmasságot kifejleszteni mások iránt, akik esetleg vétkeznek ellenünk. Máté 5:44

"Ne engedj a kísértésnek, hanem ments meg minket a gonosztól." (Máté 6:13). Kérjük, hogy Isten vezesse lépteinket az életben, hogy ne jöjjön ránk olyan próbatétel, amelyet nem tudnánk elviselni, és hogy segítsen nekünk tanulni a próbákból, amelyeket a növekedésünk érdekében megenged. (1 Korinthus 10:13; Róma 8:28). Így látjuk az imádság módját, amelyet Jézus adott nekünk, hogy Istennek tetszőek legyünk, amikor kifejezzük neki azt a vágyunkat, hogy szívünkben teljesítsük az ő akaratát. Efézus 6:6

Keresztelő János

***Kulcsvers: "Keresztelő Jánosnál nincs nagyobb mindazok közül, akik valaha éltek. Pedig még a legkisebb ember is nagyobb nála a mennyek országában!"
Máté 11:11***

***Válogatott Szentírás:
Máté 11:7-15***

Malakiás és Ézsaiás is megjövendölte, hogy Isten kiválaszt egy olyan személyt, aki előre "előkészíti" az Úr útját. (Malakiás 3:1; Ézsaiás 40:3-5; Máté 11:10). Ez a különleges követ Keresztelő János volt. Az Úr angyala közölte János apjával, hogy a felesége, aki már előrehaladott korban volt, fiút fog szülni, és Jánosnak kell nevezniük. Az angyal bejelentette Jánosról, hogy "sok izraelitát fog az Úrhoz, az ő Istenükhöz téríteni... Ő fogja előkészíteni a népet az Úr eljövetelére". Lukács 1:5-17

Amikor Jézus betöltötte harmincadik életévét, eljött Jánoshoz, aki "azt hirdette, hogy az embereknek meg kell keresztelkedniük , hogy megmutassák,

megbánták bűneiket". Amikor János meglátta Jézust, ezt hirdette: "Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit". Ekkor Jézus megkérte Jánost, hogy keresztelje meg őt. Amikor Jézus kijött a vízből, "János ezt a bizonyóságot tette: Láttam, hogy a Lélek galambként szállt le az égből és rajta maradt". Lukács 3:2-23; János 1:19-34.

Később, amikor Jánost börtönbe vetették, Jézus a sokaságnak hirdette a kulcsversünk szavait: "Az asszonyoktól születettek között nem támadt senki, aki nagyobb lenne Keresztelő Jánosnál; de aki a legkisebb a mennyek országában, az nagyobb nála." Máté 11:11

A "mennyek országa" kifejezés a messiási királyság szellemi szakaszára utal, amely Krisztus földi szolgálata és halála idején kezdett kialakulni. Ez pünkösdkor folytatódott, Isten Szentlelkének kiáradásával azokra az egyénekre, akik életüket a Mennyei Atyánk szolgálatára szentelték. (ApCsel 2:1-41; Róma 12:1; Zsidókhoz írt levél 3:1). Ez a mennyei elhívás folytatódott az evangéliumi korszakban egészen napjainkig.

Az egyik cím, amelyet a Szentírás Jézusnak ad, a "Vőlegény". Hűséges követői egy csoportként az ő

"menyasszonyává" válnak. (Jelenések 19:7; 22:17). Keresztelő János magyarázta: "Akié a menyasszony, az a vőlegény; a vőlegény barátja pedig, aki ott áll és hallja őt, nagyon örül a vőlegény szavának". (János 3:29). János szolgálata az előző zsidó korszakhoz tartozott, amely hamarosan véget ért. Mivel azonban meghalt, mielőtt Jézus megnyitotta volna a meghívást, hogy részt vegyen a "mennyeek országában", János nem tekinthető a "menyasszony" osztályába tartozónak, bár örült, hogy "a vőlegény barátja".

Keresztelő János, "Ábrahámmal, Izsákkal, Jákobbal és az összes prófétával" együtt, hűségükért jutalmat kapnak, és tökéletes emberként feltámadnak a földön. Ők "fejedelmek lesznek az egész földön", és az egész emberiség számára tanítóként és példaként szolgálnak majd az ország földi szakaszában. Lukács 13:28; Zsoltárok 45:16; Zsidók 11:4-40.

Amikor Jézus kijelentette, hogy "aki a legkisebb a mennyek országában, az nagyobb nála", nem arra kell következtetnünk, hogy Keresztelő János és a Szentírásban említett összes olyan igaz személyiség, aki Krisztus földi szolgálata előtt élt, kevésbé volt hűséges, mint a evangéliumi

gyülekezet. Inkább csak azt jelenti, hogy Isten őket tökéletes emberi lényekként fogja feltámasztani a földön, míg Krisztus menyasszonyát tökéletes szellemi lényekként ígérte feltámasztani, halhatatlanságot és isteni természetet adva nekik. 2 Péter 1:4; Róma 2:7; 6:3-5; 2 Timóteus 2:11-12.

A gazdag fiatalember

***Kulcsvers: "Ismét mondom nektek, könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak bejutni Isten országába."
Máté 19:24***

***Válogatott Szentírás:
Máté 19:16-30***

Egy nagy vagyonnal rendelkező fiatalember eljött Jézushoz, letérdelt előtte, és azt kérdezte: "Mit tegyek, hogy örök életet örököljek?" (Márk 10:17; Máté 19:20; Lukács 18:18). Miután rövid beszélgetést folytattak, Jézus azt mondta: "Ha tökéletes (görögül: teljes) akarsz lenni, menj, add el a javaidat, add a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben", és "vedd fel a keresztet, és kövess engem". Amikor az ifjú ezt hallotta, "szomorúan ment el, mert nagy vagyona volt". Máté 19:21-22; Márk 10:21-22.

Ekkor Jézus azt mondta a tanítványainak: "Aki gazdag, nehezen (görögül: nehezen) juthat be a mennyek országába." Majd hozzátette a

kulcsversünkben található szavakat: "könnyebb egy tevének átmenni a tű fokán, mint annak, aki gazdag, bejutni Isten országába". A tanítványok "nagyon megdöbbentek, és megkérdezték: "Ki üdvözülhet tehát?". Jézus azt válaszolta: "Embereknél ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges". Máté 19:23-26

Korábban Jézus figyelmeztetett: "Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön", hanem "Hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben", mert "ahol a ti kincsetek van, ott lesz a ti szívetek is". (Máté 6:19-21). A vetésről szóló példázatban Jézus azt is elmagyarázta, hogy a mag, amely tövisek közé esett, amelyek aztán kihajtottak és elfojtották a magot, azokat jelképezi, akik hallják Isten Igéjét, "de az élet gondjai és a gazdagság csalárdsága elfojtja az ígét, és gyümölcstelenné teszi azt". Máté 13:22

Pál apostol figyelmeztet: "A gazdagságra vágyó emberek azonban kísértésbe esnek, és sok ostoba és ártalmas vágy csapdájába esnek, amelyek romlásba és pusztulásba sodorják őket. Mert a pénz szeretete mindenféle gonoszság gyökere. És némelyek a pénz után sóvárogva eltévelyedtek az

igaz hittől, és sok szenvedéssel szúrták át magukat".
1 Timóteus 6:9-10

Egy gazdag ember azonban, aki teljesen átadja szívét az Úrnak, és komolyan keresi Istent, nagy alázattal és alázattal válaszolhat a mennyei hívásra, és olyan jellemet alakíthat ki, amely tetszeni fog a Mennyei Atyának. A Szentírás több olyan személyről is beszámol, akik pontosan ezt tették. Zákeus, bár a vámszedők között volt a főnök, "megpróbálta megnézni Jézust", és úgy írják le, hogy "gazdag" volt. (Lukács 19:2-9). Arimateai József, akit "gazdag emberként" írnak le, könyörgött Pilátusnak Jézus holttestéért, és "saját új sírjába" helyezte azt. (Máté 27:57-60). Nikodémus csatlakozott Józsefhez, és igen nagy mennyiségű fűszert hozott, hogy megkenje Jézus testét; tehát ő is gazdag lehetett. János 19:39-42

A legnagyobb példa azonban arra, hogy valaki gazdag volt és teljesen alávetette magát Mennyei Atyánknak, Jézus. "Bár gazdag volt", az első és legfőbb Isten egész teremtménye, mégis a szegény, nyögő teremtés kedvéért "szegénnyé lett", és "leszállt a mennyből". Készséggel lett tökéletes emberré, és életét "váltságdíjul adta mindenkiért, hogy a kellő időben biztonságot tegyen róla ". 2

Korinthus 8:9; János 3:13; 6:38-51; 1 Timóteus 2:5-6.

A példázat a juhokról és a kecskékről

Kulcsversek: "De amikor eljön az Emberfia az ő dicsőségében, és vele együtt az összes angyalok, akkor ül majd az ő dicsőséges trónjára. Minden nemzet összegyűlik majd előtte, és ő szétválasztja az embereket, ahogyan a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől."
Máté 25:31-32

Válogatott Szentírás:
Máté 25:31-46

Ez a példabeszéd azt mutatja be, hogy mikor és hogyan fog történni a messiási királyság földi szakaszában a munka. A példabeszéd így kezdődik: "Amikor az Emberfia eljön az ő dicsőségében". Az "Emberfia" a mi Urunk Jézus. (Máté 16:13; János 5:26-27). Az Emberfia mellett "az összes szent angyalok" "vele lesznek". Ez Krisztus beteljesedett menyasszonya. Jelenések 14:1-4

A példázat időkeretét ez a kijelentés határozza meg: "Akkor ül majd az ő dicsőségének trónján." A feltámadt Úr által a hűséges keresztényeknek adott ígéretek egyike a következő: "Aki győz, annak megadom, hogy velem együtt üljön az én trónomon, amint én is győztem, és letelepedtem Atyámmal az ő trónjára". (Jelenések 3:21). Két fontos kijelentést tartalmaz ez a vers. Először is, a jelenlegi evangéliumi korszak minden hűséges győztesének megígért jutalom az a kiváltság lesz, hogy együtt dolgozhatnak vele, mint "királyok és papok", hogy vele együtt uralkodjanak az emberiség tanítása és felemelése céljából az ország alatt. (Jelenések 1:5-6; 20:4-6). Másodszor, amikor ezt az üzenetet Jánosnak adták, Jézus már "letelepedett" az Atyja trónjára, de még nem ült a saját trónján.

Ezért a példabeszéd egy jövőbeli időre mutat, amikor Krisztus "dicsőségének trónján ül". Ez akkor fog bekövetkezni, amikor "az összes szent angyal" Krisztussal lesz - vagyis amikor Krisztus teljes menyasszonya elkészül. Egy korábbi alkalommal Jézus azt mondta tanítványainak erről az időről: "Királyságot rendelek nektek, amint Atyám rendelte nekem, hogy az én országomban az én asztalomnál

egyetek és igyatok, és trónokon üljeteK". Lukács 22:29-30

A példázatban a "dicsőség" szót egy görög szóból fordítják, amelynek jelentése "dicsőség, mint nagyon nyilvánvaló". Pál apostol további bizonyítékot ad arra, hogy amikor Krisztus "nagyon is nyilvánvaló" dicsőségben lesz, akkor az az Úr minden követőjével együtt lesz, akik halálukig hűségesek voltak. Azt írja: "Amikor Krisztus, aki a mi életünk, megjelenik (görögül: nyilvánvalóvá válik), akkor ti is megjelentek vele együtt a dicsőségben". (Kolossé 3:4). A "dicsőség" szó ebben, ugyanabból a görög szóból származik, amelyet a Máté 25:31-ben "dicsőségnek" fordítanak.

Krisztus királysága alatt "minden nemzet összegyűlik előtte". Mindenki tudatára ébred majd az ő hatalmának. Majd az ország végén, folytatódik a példabeszéd, "elvásztja őket ... ahogyan a pásztor elvásztja juhait a kecskéktől". (Máté 25:32). Ez a szétválasztás az egyes emberek végső próbáját és értékelését jelenti "cselekedeteik szerint", amelyeket az ország ítéletidőszakában mutattak majd be. ApCsel 17:31

A bárányszerű osztályba tartozó egyének azért fogják örökölni az országot, mert kifejlődött bennük Isten szeretetének jelleme, és önkéntesen megnyilvánultak abban az időben, segítve és bátorítva másokat. A kecskeszerű osztályba tartozó egyének a ezek közül a tulajdonságok közül semmit sem fognak megmutatni az ország alatt, és csak a saját maguk számára élvezik annak áldásait. Nekik nem lesz megengedve, hogy örökké éljenek. Jelenések 20:12-15